

[Grethe Philip.]

Må jeg så blot til allersidst sige, at man af det, statsministeren sagde, kunne få den opfattelse, at vi fra radikal side kun havde peget på boligpolitikken som et område, hvor der kunne være besparelser. Jeg var i min tale ret meget inde på refusionerne, og jeg tror, man forstod, hvis man lyttede til min tale, at jeg ved en omlægning af refusionerne, der i højere grad gik i retning af bloktilskud, forestillede mig, at vi ville have et middel til at holde igen på de stærkt stigende løvbundne udgifter. Deri ligger altså også et konkret besparelsesforslag.

(Kort bemærkning).

Lütken: Jeg skal først sige til statsministeren, at jeg hæftede mig lidt ved den nydannelse i terminologien, der lå i ordene om, at nu gennemførte socialdemokratiet næsten ene en nedsettelse af skatterne. Kan vi ikke lige så godt vænne os til at sige, hvilke partier der er. Hvis jeg husker ret, startede det med, at SF ikke mente, vi kunne beholde den udskrivningsprocent, som var foreslået. Men lad det nu være.

Jeg vil dog også sige for god ordens skyld, at SF nok ikke helt deler statsministerens noget olympiske syn på vores økonomi. Jeg er derimod ganske enig med statsministeren i, at skal man røre ved boligområdet, så skal det være som en helhed, så skal parcelhusproblematikken også inddrages, og man kunne jo nok fristes til at spørge de radikale, om de også er med på det.

Poul Hartling: Det ærede medlem hr. Lysholt Hansen ville belære mig om tallene på betalingsbalancen og sagde, at det var en kendsgerning, at i VKR-regeringens tid stod det grumme dårligt til, i 1968, i 1969 og i 1970. Det er blankt indrømmet, at vi havde underskud på betalingsbalancen, som vi havde haft det igennem 1960erne, alt for store, i vores regeringsperiode, for årene 1969 og 1970. Men det, jeg sagde, var, at situationen var begyndt at bedre sig, og det kan ikke modbevises, det kan tværtimod godtgøres ud fra tallene. Vi førte en stram politik. Vi sparede på statens budget under kritik fra socialdemokratiet, men vi havde et dårligt bytteforhold. Alligevel kan man

konstatere, at i andet, tredje og fjerde kvartal af 1971 havde vi meget bedre tal end i de tilsvarende kvartaler i 1969 og 1970. Jeg tager fjerde kvartal med; jeg er naturligvis klar over, at den nuværende regering trådte til midt i oktober 1971, men jeg må tillade mig at mene efter al god økonomisk tankegang, at når man opgør fjerde kvartal, må det på en eller anden måde tilfalde den regering, som gik af i oktober, for et regeringskifte virker dog ikke så omgående. Jeg erkender, at tallene i 1972 er bedre, end de var i 1971, dog ikke i tredje kvartal, hvor de endogså var større. Men lad nu tallene være. Det er en kendsgerning, at der fra 1970 til 1971 indtrådte en forbedring, og det var det, jeg sagde. Det er en kendsgerning, at bytteforholdet er væsentlig bedre i 1972, end det var i vores tid, og derfor forholder det sig sådan.

Min anden bemærkning skal gå på, at jeg gerne vil have lov til at gengive nogle få udtalelser, som nationalbankdirektør Hoffmeyer — der har været hentydet til det før i dag — fremsatte den 20. november 1972 på Danske Bankers Fællesrepræsentations årsmøde; det har været offentliggjort. Der siger han, at vi har haft to undskyldninger for vores underskud på betalingsbalancen, for det første at vores landbrugseksport blev underbetalt af andre lande, de har kunstigt tvunget priserne ned, for det andet at det var nødvendigt at udvikle en konkurrencedygtig industri, der kunne overtage landbrugets rolle i udenrigshandelen. Begge disse undskyldninger er nu væk, siger nationalbankdirektøren, vi vil i fremtiden få gode priser for landbrugseksporten, vi har udviklet en konkurrencedygtig industri. Han siger, at på denne baggrund er det en betydelig skuffelse, at vi i 1973, bl. a. fordi finanspolitikken bliver svækket, må imødesee et stigende underskud på betalingsbalancen, som formentlig vil fortsætte ind i 1974. Det er den tankegang, jeg tog op, det er den, jeg har skrevet om i Berlingske Tidende til statsministerens utilfredshed.

Jeg kunne have lyst til at spørge til sidst: erkender man da ikke, ligesom nationalbankdirektøren antyder det, at vi står over for et stigende underskud i 1973? Og hvis man erkender det, vil man så ikke sætte ind over for det? Eller vil man lade den enestående chance, vi nu har, gå tabt?